

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Hos Fyrsterne sad tæt i Ring

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Hos Fyrsterne sad tæt i Ring", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole*. - 1946, 1944-1964, s. 313. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid104944/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

- 29 Saa lyt da under hvide Liin,
O Moder! til min Tale
Om den Apostel favr og fiin,
Som vilde dig busvale,
Som korsede i Jesu Navn
Din knakte, hartad sjunkne Stavn,
Saa end paa Hav den gynger.
- 30 Igien er knakt Sesrumners Stavn,
Den sank for Verdens Øie,
Men løfter sig i Jesu Navn,
Sortladne Hav at pløie,
Og aldrig synker den som Vrag,
Saalænge i det røde Flag
End Korset er at skue.

No. 110.
Ansgar og Ødbert.

Egen Melodi af L. M. Lindeman eller C. Barnekow.

- 1 Hos Fyrsterne sad tæt i Ring
De Bisper rundt om Borde,
Hr. Ludvig holdt et Keiser-Thing,
Og saa tog han til Orde:
Hvor finder jeg den Klerk vel nu,
Som vandre vil med trøstig Hu
Til Hedninger i Norden?
- 2 Udsaaet er den gode Sæd
Nu paa den brune Hede,
Men Spiren er endnu saa spæd
Og Fienden er tilrede,
Og sove vi, sin Klinte han
Udstrøer da tykt og tæt paa Stand
Og spæde Spire kvæles.

- 3 Thi nævner mig en hellig Mand,
Som, Gud til Pris og Ære,
Vil flytte Stav til Daneland,
At døbe og at lære,
Som mellem Hedninger vil boe,
At styrke Kongen i hans Tro
Og vinde Herren Sjæle!
- 4 Der sad den Skare stolt og prud
Af Herrer og af Klerke,
De elsked Verden fremfor Gud,
Det var saa godt at mærke;
Til Ring og Stav, til Borg og Lehn
Var Beilere vel ti for een,
Til Martyr-Kronen ingen.
- 5 De famled lidt med Stav og Sværd,
Og hvisked saa til Siden:
Slet ingen, der har Gud saa kjær,
Vi kiende nu for Tiden;
Hvor var det værste Hedenskab,
I Danmark eller Klerkelav?
Det maatte man vel spørge.
- 6 Da reiste sig en Abbed fiin,
Man kaldte ham Hr. Vale:
Han mælde brat: O Herre min!
Nu mig Forlov at tale!
Jeg veed en Munk saa fiin og from,
Han kan saa godt sin Christendom,
Og har saa snild en Tunge.
- 7 Han haver Drift og stærk Attraa
Til Ordet at frembære,
Og Meget vilde han udstaae
Til Christi Priis og Ære,

Han har sin Gud og Frelser kirer,
Og vover han ei denne Færd,
Da vover den vist Ingen.

- 8 Det var den liden Munkeknoes,
Som sad i Korveis Celle,
Og lyttede og græd og giøs,
Lod sig saa tit fortælle:
Nu blegnet er den Keiser stor,
Er død og lagt i sorten Jord
Med al sin Glands og Vælde.
- 9 Nu var han sig en Munk saa stor,
Og kunde Messer sjunge,
Ja, klart forkynde Herrens Ord
Med en omskaaren Tunge,
Som Torden det for Verden lød,
Men Honning fra hans Læbe flød
For Fattige i Aanden.
- 10 Det var den Munk, som Prisen bar
For Bisper og for Klerke,
Det var den hellige Ansgar,
Den Hedens Morgen-Lærke,
Han gik til Rhin for Ludvig frem,
Ja, først og sidst til Englehjem,
Der klinger nu hans Harpe.
- 11 Det skulde flux han svare paa,
Om han til Danmarks Skove
Som Ordets Tjener vilde gaae,
For Troen Livet vove?
*Ja, hjælpe Gud mig arme Mand!
Jeg gange vil saa godt jeg kan,
Hvorhen I mig vil sende.*

- 12 Og det kom ud blandt Læg og Lærd:
Her er en Munk i Gaarde,
Som vove vil den Daarefærd,
Ja, Martyr vil han vorde,
Det er slet ingen christen Mand,
Der saa fra christne Fædreland
Vil gaae til Hedenskabet.
- 13 Det var Ansgar, den fromme Mand,
Han blev i Sind saa bange,
Og ingen Hvile havde han
Alt for den gamle Slange;
Med Verdens Latter, Spot og Had
Sig blanded Verdens Løkkemad,
Og Venners Fristetaler.
- 14 Han gik sig i den Urtegaard,
Alt mellem grønne Ranker,
Og kæmpede den Kamp saa haard
Med Tvivl og onde Tanker,
Der læste han og bad i Løn,
Ja, bad til Guds enbaarne Søn,
Og græd saa bittere Taarer.
- 15 Der Fuglen sang saa sommerglad
Alt under Rankens Buer,
Der skrevet stod paa hvert et Blad
Om klare, modne Druer,
Om Ranken paa den Danske Iis,
Om Druen i Guds Paradis,
Men ak, ei for den Fromme.
- 16 Alt som Ansgar da sad i Vraa
Saa bitterlig at græde,
En Ungersvend mon for ham staae
I Gyldenstykkets Klæde:

O, siig du mig, saa lød hans Ord,
Har end du Lyst at gaae til Nord,
Dit Liv for Troen vove?

17 Hvad vilst du her? gak! frist mig ei!
Gak bort til dine Glæder!
Hvad vilst du paa min øde Vei,
Du Mand i bløde Klæder!
Saa lød den Frommes haarde Ord,
Han ventede Svig, ei Trøst paa Jord,
Han var saa syg i Sinde.

18 Det svared da den Ungersvend:
Fra Svig mig Gud bevare!
Men vandrer du til Danmark hen,
Jeg deler Færd og Fare,
Mit Hjerte brast, om jeg dig saae
Saa venneløs bedrøvet gaae
Til vilde Hedninglande.

19 O, sligt et Ord maa tone ind,
Som naar Serafer sjunge:
Klar op, mit Hjerte, Sjæl og Sind!
Lovsyng din Gud, min Tunge!
Saa toned og det for Ansgar,
Og Morgensolen straaled klar,
Og Fuglen sang til Glæde.

20 Saa gav de i den Urtegaard
Hinanden Tro og Love,
Og Begge om de bange Kaar,
De Alting turde vove,
Af Gaarden ud de ginge nu,
Med Haand i Haand og Fryd i Hu,
Alt som hinandens Engle.

- 21 Hr. Ødbert hed den Ungersvend,
Hans Byrd var som den bedste,
Han kaldtes mangen Høvdings Ven,
Var født til Borg og Fæste,
Det var alt som et Underværk,
Og at i Under Gud er stærk,
Vil Verden aldrig lære.
- 22 Saa drog de ud i Jesu Navn
At bygge Danmarks Kirke,
De foer paa Rhin til Dorstad Havn,
De gik til Dannevirke,
De bygged paa en bedre Vold
Med Prædiken og Skolehold
I Marken og paa Heden.
- 23 Saa reiste sig i Morgengry
Saa nær ved Dannevirke,
Ved Sliens Bredd i Hedeby,
Den første Danne-Kirke,
Og Erik hed den Herre god
Af Jyllands gamle Kongeblood,
Som tømre lod den Kirke.

No. III.
Ansgars Død.

Met. Høst Fyrsterne sad tæt i Ring, af C. Bernekow.

- i Ansgar han laae paa Sotteseng
Udtæret under Smerter,
Han drog i Herrens Klokkestreng
Og tændte sine Kierter,
To for St. Peder og St. Hans,
En for Maria, Kirkens Glands,
Det var en Kyndelmisse.